

ajada. — Nüüd katsusin ma omad wiimsed mõtted weel oma perekonnale pübandada. Et mu perekond suur ei ole, sellepärast ei olnud mul ka tema pärast tarwis kaua järele mõelda. See hirm, et mu obituaas Tiina, süüd. Kärbus, minu üle pahandama saaks, tegi mulle kõige enam meele haiget ja uurimist. Kui rahutu saaks ta olema, kui tund tunni järele mööda jõuab ja mina mitte kodu ei tulnud! Kui suur saaks tema häbi ja meele haigus olema, kui teised inimesed räägivad: Tiina mees on end karust ära murda lasknud! Just kui mõni ilma süüta talle! Ja see ei olnud mitte minu üsist kartus. Inimene ei ole oma pea üle niisuguses kitskuses enam walitseja. Tõstite mõtete jekka tungisid imelikud kujukused. Ma nägin waimus oma surnu leha ümber hulga sõpru ja tuttawaid ning mõtlesin: „Kes teab, mis nad küll minu ristil peale kirjutama saavad? Wist ikka nii küll:

Siin hingawad — — ülejäänused,

leda karu 20. augustil 1885 äramurdis.

Niisugune haua kiri on selge häbi plekk!“ mõtlesin ma. See „karust ära murdmine“ oli minu auule hirmus wasta. Üks mõistlik mees karust ära murtud! Kuhu ja selle küüraga lähad! Karu on juba Elia päiwist saadik oma halwa eluwiihde pärast põlgatud loom.

„Karu oli nüüd juba püaegu, nii ütelda, minu „naha peal“. Minu mõtted olivad nii segi, et neid enam keegi mehe mõteteks ei oleks wõinud pidada. Nüüd tõstsin ma püssi ülesse, seadsin tema kirbu

just wastu karu rinda — ja ma ei kuulnud enam muud midagi, kui ühe hirmsa paugu, ja siis tundsin ma jalgade liikumisest ja mütsi wapsumisest, et ma jõledal kombel plagasin. Aga imetüff! Ei kuulnud karust enam midagi! Ajasin wiimaks südame rindu ja waatasin üle õla tagasi. Karu oli maha jäänud. Nüüd oli minu süda julgem ja ma ütlesin kuulda-wald: „Pane püss jälle täis!“ Ja ma hakkasin ka püssi „laadima“ s. o. rohtu ja haawliid talle külalisteks kutsuma. Hüppasin nüüd põesasse, aga ilma et karu poolt oma pilku oleks nihutanud. Karu ei liigutanud end paigastgi. Aga korraga plagasin ma natute maad jälle eemale; ta tõbras sibas tagumise jalaga, mis mina kawaluse tegemiseks pidasin. Sest karu teeb sagedaste kawalust, kui ta inimesele werist wingerpussi mängida tahab. — Mis siis nüüd weel muud, ma andsin talle weel ühe paugu, kus juures ma nii osawaste oma mõistust pruufisin, et kuul pahanduse pea luusse lendas. Tema ei pannud sellest aga midagi tähele, ei pannud aga enam kellegist muust trotsimisest, nagu minu jalakannaga tõuukamisest, püssi-päraga wastu pead löömisest, kõlwatute sõimu sõnade pruulimisest, hiritamisest w. tähele. — Nüüd alles hakkasin ma pool plagamisi kodu poole ruttama. Mina, Madis Konn, olin karu maha lasknud! Esiotsa ei pidanud ma end enam sugugi Madiseks, waid palju suuremaks meheks. Wiimaks aga sain ma jälle aru, et ma Madis olin.

„Noh, küll oli nüüd tegemist, oma sala rõõmu warjata ja igapäewase Madisja näuga tuppa minna.